

1921 slouží již s požitky 2. stupně V. hod. tř. plné tři roky a nepřiznal-li již proto žal. úřad, že by tu byly zákonné podmínky požadovaného osobního přídavku dle § 3 zákona č. 457, nelze v tom shledati nezákonnost, i bylo zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou, aniž bylo třeba obírat se otázkou vytýkané snad nezákonnosti interního, jak stížnost praví, výnosu min. vnitra ze dne 21. března 1921 č. 21642 a ostatními námitkami stížnosti.

Č. 2045.

Z á v o d n í v ý b o r y: Rozhodčí komise není příslušná rozhodovati o soukromoprávních účincích výpovědi z pracovního poměru, dané předsedovi závodního výboru bez souhlasu jejího.

(Nález ze dne 5. března 1923 č. 394.)

Prejudikatura: Boh. 1948 adm.

V ě c: Siemensovy elektrické podniky, společnost s r. o. v T. proti rozhodčí komisi dle zákona o závodních výborech v Teplicích Šanově o platnost výpovědi dané předsedovi závodního výboru.

V ý r o k: Stížnost, pokud směřuje proti výroku o bezúčinnosti výpovědi předsedy závodního výboru, odmítá se jako nepřípustná; v ostatním zrušuje se naříkané rozhodnutí pro nezákonnost.

D ů v o d y: Žal. rozhodčí komise mimo jiné, co není předmětem tohoto rozhodování, vyslovila v nař. rozhodnutí, že výpověď daná předsedovi závodního výboru stěžujícího si podniku Janu R. jest bezúčinná a že stěžující si podnik jest povinen, aby Jana R. za dřívějších podmínek a za současné náhrady mezitím ušlého průměrného výdělků znovu přijal do práce.

O stížnosti, navrhuující zrušení celého tohoto výroku, uvážil nss toto:

V potírané části nař. rozhodnutí obsaženy jsou, hledě k jeho důvodům, dva výroky: 1. výrok, že výpověď daná předsedovi závodního výboru jest následkem nevyžádání si souhlasu rozhodčí komise dle § 22 zák. o závodních výborech ze dne 12. srpna 1921 č. 330 Sb. potřebného bezúčinná; 2. výrok o soukromoprávních důsledcích bezúčinnosti výpovědi ad 1. uvedené co do trvání pracovního poměru Jana R. k st-lce a co do práva a povinnosti z dalšího trvání tohoto poměru plynoucích.

Proti prvému výroku neobsahuje stížnost, jak na to správně poukazují odvodní spisy zúčastněných stran, přes kategorický předpis § 18 zák. o ss prazádný stížný bod. Proto bylo tuto část stížnosti odmítnouti jako nepřípustnou, když o příslušnosti komise k takovému výroku dle cit. zák. nevychází pochybnost, jak uvedeno bylo již také v nálezech ze dne 9. února 1923 č. 1166 a 2190. (Boh. 1948 adm.)

Druhou část potíraného výroku odůvodnila žal. komise prostě tím, že je to nutný důsledek stanoviska zaujatého v otázce své.

Stížnost, která původně směřovala i proti výroku dle § 3 lit. g) cit. zák. o dělnících déle tří let v závodě pracovavších a také vypovězených, která však byla v tomto směru již usnesením tohoto soudu ze dne 7. prosince 1922 č. 18.774 odmítnuta, obrací se hromadně proti výrokům komise dle §§ 22 i 3 lit. g) cit. zák. jedině námitkou, že dle cit. § 3 lit. g) měla býti st-lce ponechána volba mezi povinnostmi zaměstnavatelovými v předposledním odstavci cit. litery g) zákonem alternativně uloženými.

Jakkoli tedy stížnost neobsahuje námitku nepřislušnosti komise k výroku druhému, musí přece nss sám z povinnosti úřadu nejprve k této otázce zaujmouti stanovisko.

V tom směru není nejmenší pochybnosti o tom, že hořejší druhý výrok rozhoduje autoritativně spor, který by mohl po odpadnutí dané výpovědi vzniknouti mezi Janem R. a zaměstnavatelem z čistě soukromoprávního poměru.

Jak již nss v cit. nálezu ze dne 9. února 1923 č. 1166, k jehož důvodům se tu dle § 44 j. ř. odkazuje, vyslovil, náleželo a náleží rozhodování sporů z takového pracovního poměru vzcházejících živnostenským event. řádným soudům a nebylo zákonem o závodních výborech na rozhodčí komise dle tohoto zákona zřízené přeneseno.

Překročila tedy rozhodčí komise, když si přisvojila rozhodování o hořejších povinnostech zaměstnavatelových z pracovního poměru, meze určené zákonem o závodních výborech její působnosti, i jest tato část jejího rozhodnutí nezákonná, pročez bylo nař. rozhodnutí v tomto bodu dle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 2046.

Státní zaměstnanci (vdovská pense): Požívala-li vdova po státním úředníku, který měl titul a charakter vyšší hodnostní třídy, pense vdovské již před zákonem č. 99/1921, jest pro vyměření pense podle tohoto zákona jediným měřítkem pense, na niž měl nárok zemřelý manžel. — II. Dvorský dekret ze dne 23. října 1846 č. 994 Sb. zák. s. o výměře vdovských pensí byl — ne-li dříve — zrušen zákonem č. 2/1920.

(Nález ze dne 5. března 1923 č. 1645.)

Prejudikatura: Boh. 1933 adm.

Věc: Marie Cz. a spol. v Brně proti ministerstvu spravedlnosti stran vdovských zaopatřovacích požitků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Pense po 3.000 Kč, jež požívaly st-lky Marie Cz., Aurelie M. a Jana S. po svých titulu a charakteru V. h. tř. požívatvších manželích, jinak radech mor.-sl. vrchního zemského soudu, byly jim podle zákona ze dne 3. března 1921 č. 99 Sb. dle druhé resp. třetí stupnice platové VI. h. tř., jak položeny byly tyto stupnice svým časem za základ pro vyměření pense manželů st-lek, zvýšeny na 6606 Kč resp. u Jany S. na 6136 Kč.